

Účinkuje soubor Konvergence:

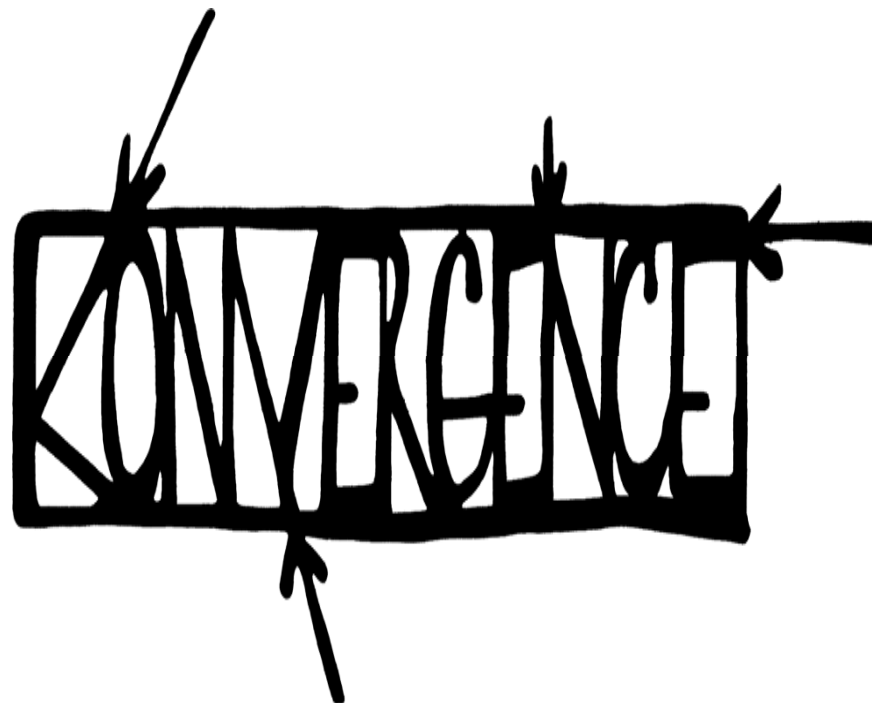
Jiří Mráz – klarinet
Jan Tuláček – kytara
Matěj Vlk, Irena Štochlová – housle
Ondřej Štochl – viola
Helena Velická – violoncello
Eva Hutýrová – klavír
Michal Turek – recitace

Nejbližší koncerty sdružení KONVERGENCE se konají:
30.3. a 3.4. v rámci cyklu Pražské Premiéry.

Bližší informace na:

<http://konvergence.org>

konvergence@centrum.cz

24. 02. 2008
komorní koncert

PROGRAM KONCERTU:

Michaela Plachká	<i>Pro housle, violu, violoncello (2006)</i>
Jan Rybář	<i>Smyčcový kvartet č.2 (2007)</i>
Marie Holáňová	<i>Netrhejte pětílístek! (2005)</i> <i>pro klavír sólo</i>
Tomáš Pálka	<i>Sněhy, popely (2006)</i> <i>pro klarinet a recitátora</i>
Ondřej Štochl	<i>Šestero pohádek pro Markétku (2006)</i> <i>pro klarinet, violu a kytaru</i>

MICHAELA PLACHKÁ: PRO HOUSLE, VIOLU, VIOLONCELLO

Toto trio vzniklo v létě 2006 na kurzech v rakouském Mürrzuschlagu. Bylo inspirováno prostředím tyrolských Alp a myšlenkou vzájemnosti, která může vzniknout pouze mezi členy jedné rodiny či domácnosti. Nástroje vidím jako trojčlennou rodinu, která si mezi sebou předává jakousi pomyslnou štafetu. Vzniká tření a napětí, které se uvolní v poklidné až meditativní ploše. Ta je přeneseně zároveň i echem předchozích událostí.

JAN RYBÁŘ: SMYČCOVÝ KVARTET Č.2

Smyčcový kvartet č.2 je kompozicí, ve které se snažím syntetizovat své dosavadní skladatelské zkušenosti a přitom otevírat svá pomyslná „vrátka“ k dalším možnostem. Naleznete v něm podobně stavěné plochy jako v mých dvou triích (27 akordů a Trio pro flétnu, vibrafon a klavír), ale narozdíl od nich zde věnuji více pozornosti pravidelnému rytmu a punktuální sazbě. Místy jsem také „popustil uzdu fantazii“ a rozhodl se pro volnější, předem méně připravený, hudební vývoj. Nejvíce patrné je to v cca posledních 4 minutách kvartetu. V kompozici je možno vyzorovat 6 charakteristických ploch, ačkoliv skladba je v podstatě jednovětá. První plocha stojí převážně na ténbrech a předem připravené harmonii a druhá exponuje houslové sólo s doprovodem ostatních hráčů a je kontrastní nejen dynamicky ale také rytmicky - jedná se o pravidelný rytmický puls. Třetí a čtvrtá plocha stojí hlavně na charakteristických souzvucích. Čtvrtá plocha je navíc velkou gradací zakončenou statickou plochou vydržovaných tónů. Pátá plocha je rytmicky-punktualistickou hříčkou a šestá, finální plocha je již pouze jakýmsi „vyšumněním“ celého „příběhu“ do nepřilíš jasného závěru.

MARIE HOLÁŇOVÁ: NETRHEJTE PĚTÍLÍSTEK!

Klavírní skladbu *Netrhejte pětílístek!* jsem napsala na začátku roku 2005. Bylo to v období, kdy jsem se jako čerstvá studentka Hudební akademie múzických umění vyrovnávala s prostředím a vlivem této školy, potažmo skladatelské katedry. Řekla jsem

si tehdy, že napíšu něco jen pro sebe, abych znovu našla, kdo jsem, jakou hudbu v sobě opravdu nosím a nechala se vést intuicí. Takto vznikl pětivětý klavírní cyklus. Dá se říci, že je to skladba programní - v jednotlivých větách jsem nechala otisk svých myšlenek.

První věta se raduje z rozmanitosti života, kterými jsem obdarována. V druhé větě si připouštím mé časté pochybnosti a váhání, zda žiji ten správný život. Prostřední, tedy třetí větu jsem věnovala přírodě, která k mému životu neodmyslitelně patří. V ní uslyšíte zpěv ptáků. Čtvrtou větou podléhám smutku z neustálé nedokonalosti, kterou všichni trpíme a neustále nás obklopuje. Přes všechny životní disonance často narušující naši harmonii přijímám život tak, jak mi byl dán. To je myšlenka věty poslední a tím i vyústění celého díla, které směřuje ke smíření.

Po dokončení mé skladby jsem hledala název, který by to všechno vystihl. Nakonec jsem se rozhodla pro pětílístek jako symbol absolutního štěstí, po kterém my všichni lidé toužíme. A že se nemá trhat, znamená, že jak to pozitivní, tak negativní patří k životu. Proto by se pětivětý cyklus měl hrát od začátku až do konce, bez odtrhávání jakékoli věty.

TOMÁŠ PÁLKA: SNĚHY, POPELY

Skladba pro klarinet a recitátora je reakcí na básnickou tvorbu Zdeňka Wolfa. Prolínám zde více básnických textů autora v rámci jednoho kompaktního pásma, které se snaží „prokomponovat“ latentní vazby mezi jednotlivými básněmi. Zastavení času, kterým ke mně Volf promlouvá, se promítá do celku kompozice, kde ticho či echo zastupuje neméně důležitou roli tektonického spektra skladby. Je to podobný princip jako u mluvy, kdy jednotlivá slova vyžadují jisté oddělení od slov ostatních tak, aby byl více zdůrazněn jejich skutečný význam nebo důležitost. A právě to – ticho, které následuje – umožňuje. Klarinet a recitace vystupují z ticha a vytváří určitý dialog, ve kterém oba „říkají“ totéž, každý však svou řečí...

ONDŘEJ ŠTOCHL: ŠESTERO POHÁDEK PRO MARKÉTKU

Nebojte, nechtěl jsem „...zachytit ty prchavé okamžiky, které se nikdy nevrátí...“ jako nějaký fotoaparát. Zachtělo se mi psát pro tuto nástrojovou kombinaci. Skladba vznikala jakoby normálně – měl jsem nějaký kompoziční plán, tektonické či instrumentační nápady a měl jsem pro tuto skladbu vypracovaný harmonický svět. Výsledný tvar mě ale zpočátku překvapoval. Nevěděl jsem sám čím – nebyl jsem si vědom nějaké úmyslné a výrazné změny svých vyjadřovacích prostředků. Něco ale bylo přesto jinak než dřív, a to zejména ve chvíli když jsem cítil, že ten který úsek nabývá své zralé podoby. Vysloveně jsem čekal na situaci, ve které se mi již vzniklé fragmenty nové skladby začnou samy od sebe vybavovat. Stalo se to právě při komunikaci s nejmladším členem naší rodiny. Když jsem Markétku sledoval při jakékoli činnosti a hledal v jejím jednání nějakou logiku, vždycky se zachovala tak, jak se to snad ani nedalo čekat. Jak jsem se postupně učil orientovat v jejím mikrosvětě, v tom koloběhu všeho, co je pro ni důležité, umožnilo mi to pochopit ženské myšlení v té nejfatálnější podobě.

Pochopil jsem odkud vítr vane. Postupně se mi objasnila příčina všech zdánlivých nelogismů, které se mi ve skladbě objevovaly, ale o kterých jsem věděl, že je tak stejně nechám, protože se mi zkrátka líbily. Teprve až když jsem měl skladbu téměř hotovou, bylo mi dáno racionálně uchopit většinu z toho, co jsem do kompozice vložil intuitivně. Všech šest větíček je tedy o dorozumění s človíčkem, který mi ještě neumí odpovědět. Ale o to pozorněji naslouchá a svým jednáním dává jasně najevo, jak chápe, co cítí, co si myslí a hlavně, do jakých celků se mu všechny ty střípky ukládají a jaké vazby mezi nimi vznikají.